

LBRIS

We know
books

**Anders de la Motte
Måns Nilsson**

O casă mortală

**traducere din limba suedeză și note
de Daniela Ionescu**

CRIME SCENE PRESS
2023

Prolog

Soarele luptase cu ultimele puteri să rămână agățat pe cerul de primăvară, dar acum cobora încet către apus. Susținuți de briză, pescărușii planau deasupra dunelor de nisip, în timp ce lumina scăzută a serii dădea mării culoarea mercurului.

Apa încă era rece – nu era decât mijlocul lui mai – și plaja se întindea pustie. La vreo jumătate de kilometru mai încolo, printre casele pitorescului sat de pescari Gislövshammar începuseră să se aprindă luminile, iar la orizont se zărea silueta cenușie a unui vapor de marfă care plutea încet către vest.

Odată, acesta fusese un teritoriu al piraților, care aprindeau făruri false pe mal, ademeneau navele și le făceau să eșueze, apoi le jefuiau și omorau echipajul. Epave și fragmente de schelete umane zăceau încă acolo, îngropate adânc în bancurile înșelătoare de nisip. Poate și de aceea locul acela frumos avea un aer rău-prevestitor. Un fel de adiere persistentă a întâmplărilor cumplite de odinioară.

Camionul firmei de mutări care se apropia tocmai părăsise șoseaua principală și cotise pe un drumeag îngust și neasfaltat care șerpuia când printre lanurile galbene de rapiță, când în umbra întunecoasă a pădurii de coastă. Acolo, de cealaltă parte, drumul se termina cu un rond, chiar deasupra celor mai înalte dune, atât de aproape de mare încât amândoi bărbații din cabină simțiră deodată mirosul de alge și apă sărată.

Camionul se opri în fața unui gard metalic înalt și nou construit, cu o poartă automată solidă și cu o tablă pe care scria

Gislövsstrand. Nu doar o locuință, ci și un stil de viață. Sub ea se afla un afiș cu un text ceva mai drastic, în culori de avertizare: *Accesul interzis fără autorizație!*

Șoferul, un bărbat la fel de lat pe cât era de înalt, cu o ceafă care i se revărsa în mai multe straturi, opri mașina lângă interfon. Coborî geamul, se aplecă afară și apăsă cu un oarecare efort butonul de apelare. În timp ce făcea această mișcare, abdomenul voluminos i se ivi în spațiul dintre pulover și talia pantalonilor.

Un cerc de becuri LED se aprinse și ochiul unei camere de luat vederi se fixă asupra lui.

– Jessie Anderson, spuse în difuzor o voce de femeie.

Pronunția era americană și iute ca o șfichiuire de bici.

– Alo, da, sunt Ronny de la firma de mutări din Österlen, spuse șoferul într-un dialect brut de Scania. Suntem aici cu...

Ronny făcu o pauză și căută cuvântul potrivit.

– Cârligul.

Poarta de metal începu să se deschidă glisând într-o parte.

– Intrați!

Terenul din interior era mai mult un șantier, cu o baracă, un container pentru deșeuri și câteva mașini. Drept în față se zărea un șir de fundații identice, proaspăt turnate, cu tuburi de plastic care ieșeau din ele și se rășchirau către cerul serii. La stânga, cu fața la mare, se înălța singura casă terminată. Ronny fluieră a uimire.

– Ce loc ciudat!

Casa era construită din beton, oțel și sticlă. Linii drepte, colțuri ascuțite și nicio streșină sau altceva care să distorsioneze forma perfect patrulateră.

– Parcă ar fi un blestemat de buncăr. Trebuie să aibă cel puțin cinci sute de metri pătrați, nu?

Colegul lui, Stibbe, dădu mut din cap.

Pe alea de intrare se aflau două mașini, una dintre ele un Porsche alb cabriolet. Ronny opri motorul, bărbății coborâră și trântiră portierele camionului în același timp.

O femeie ieși să-i întâmpine. Avea puțin peste patruzeci de ani, păr lung și blond, purta o bluză descheiată într-un decolteu generos și o fustă strâmtă. Tocurile înalte sunau ascuțit pe pavajul aleii.

Înainte ca Ronny să apuce să spună ceva, ea ridică în aer un deget iritat și continuă să vorbească la telefon.

– James, poți să aștepti un minut?

Ronny și Stibbe schimbă o privire plină de înțeles, așa cum obișnuiau când aveau de-a face cu o clientă care arăta bine.

– Tu ești Jessie Anderson? întrebă Ronny, deși chipul femeii îi era cunoscut din ziare și de la televizor.

– Ați întârziat aproape două ore, spuse Jessie scurt.

Ronny ridică din umeri.

– Artistul, Olesen, n-a împachetat ca lumea. Stibbe și cu mine a trebuit să-l ajutăm. A luat mai mult timp decât...

– Nu-i problema mea, i-o tăie Jessie. Programul este făcut pentru a fi respectat. Măine îl voi suna pe șeful vostru și voi cere o reducere de preț. Acum descărcați, e grabă. Elin o să vă arate unde trebuie să puneți sculptura.

Și, cu aceste cuvinte, începu să gesticuleze către o femeie tânără și brunetă, cu ochelari, apoi se întoarse pe tocuri și o porni înapoi către casă, reluând-și convorbirea telefonică întreruptă.

– Scuze, James. Cum, spuneam, nu pleca urechea la zvonuri. În Scania piața e în plină dezvoltare și investiția în Gislövsstrand e o ocazie excelentă...

– Elin Sidenvall, asistenta lui Jessie, se prezentă tânăra femeie.

Avea în jur de douăzeci și cinci de ani și vorbea cu dialect de Stockholm. Avea bluză încheiată până sus și tocuri considerabil mai practice decât ale șefei ei. În mână ținea un clipboard.

– Sculptura va sta jos, în camera de zi.

– Jos? se miră Ronny. În ordinul de transport nu scrie nimic despre vreo scară.

Elin se uită printre hârtii.

– Va fi plasată în camera de zi, la subsol.

– Exact. Nimic despre vreo scară, constată Ronny.

– Casa e construită pe un teren în pantă, obiectă Elin sec. Hol de intrare, bucătărie, dormitor pentru oaspeți, cameră de spălat rufe și alte câteva camere aici sus, la etaj. Camerele de zi, spațiul de spa și dormitorul matrimonial sunt la etajul de jos, de unde se iese în grădină pe o ușă aflată chiar sub bucătărie. Scrie aici, uite.

Îi întinse clipboard-ul și ciocăni cu degetul în rândul pe care era descrisă împărțirea casei.

În mod normal Ronny ar fi protestat, dar șeful le dăduse instrucțiuni clare să se poarte cu mânuși cu acest client.

Elin Sidenvall ridică dintr-o sprânceană.

– Ei? Cum facem?

Ronny oftă resemnat și începu să meargă încet către ușile din spate ale camionului.

– Cu o floare nu se face primăvară, nu, Stibbe? mormăi el când Elin nu-l mai putea auzi.

*

După aproape o oră, cei doi hamali reușiseră să care sculptura pe scară și s-o pună în locul unde trebuia să stea, în camera de zi. Elin îi supraveghease și îi atenționase de fiecare dată când i se păruse că sculptura era în pericol să fie lovită de pereți sau de balustradă. Apoi luă o ruletă și controlează dacă era așezată exact în locul care îi fusese destinat. Totuși, Jessie Anderson nu se putea hotărî. Ronny și Stibbe trebuiră să mute sculptura înapoi și-ncolo încă de câteva ori înainte ca ea să se declare mulțumită și să-l lase în sfârșit să plece.

Elin îi conduse afară. Poate din cauza glicemiei scăzute, sau a transportului neplanificat pe scară, Ronny nu se putu abține să încalce ordinele șefului:

– Scrie despre voi în ziar astăzi, spuse el. Nicolovius n-a fost prea blând în ultima lui intervenție din *Cimbrishamnsbladet*.

Ronny remarcă, spre marea lui mulțumire, că asistenta făcu un gest de neplăcere.

– Oricine ar fi acel Nicolovius, chiar o urăște pe șefa ta. Dar nu e singurul, nu-i așa?

Elin nu răspunse.

Ronny îi făcu cu ochiul înainte de a sări înapoi în cabina camionului.

– Vrei să deschizi poarta? o întrebă el prin geamul coborât.

– Se deschide automat când ajungi în dreptul ei, spuse asistenta scurt.

*

Elin Sidenvall rămase pe loc și privi poarta închizându-se, în timp ce luminile din spate ale camionului erau înghițite de pădurea de coastă. Un felinar singuratic lăsa un cerc de lumină pe asfalt, dar, mai la distanță, întunericul începea să se adâncească. Pescărușii tăcuseră, iar de undeva de departe se auzea strigătul unui huhurez.

Sunetul acela sinistru o făcu pe Elin să se înfioare. Îi retrezi senzația care se instalase de când citise biletul acela dezagreabil din ziarul de dimineață.

Österlen nu va ierta această ticăloșie, scria acel Nicolovius.

Ziua răfuielii se apropie, iar cei vinovați vor plăti scump pentru lăcomia lor.

Cuvintele nu-i dădeau pace. Era și ea unul dintre vinovați? Și ce voise să spună autorul anonim prin „vor plăti scump”?

Deodată, fără să știe exact de ce, se simți urmărită. De parcă ar mai fi fost cineva acolo, în întinericul compact, în afară de bufnița cobitoare.

Cineva care le voia răul, ei și lui Jessie.

Huhurezul se auzi din nou.

– Prostii, murmură Elin pentru sine.

Așa cum spusese Jessie, nu trebuia să pună la inimă. Nu trebuie să te lași intimidat de un laș înapoiat care se ascunde în spatele unui pseudonim.

Trase de două ori adânc aer în piept, se întoarse în casă și în cuie cu grijă ușa.

Dincolo de holul spațios se întindea bucătăria enormă, cu aparate casnice din oțel inoxidabil și suprafețe de lucru din piatră netedă. O muzică în surdina venea din difuzoarele invizibile montate în tavan.

Elin păși pe palier, plutind deasupra camerei de zi. Jessie stătea acolo, jos, și admira sculptura de metal tocmai sosită, care avea aproape doi metri în lungime, grosimea unui braț de om și reprezenta un cârlig de undiță enorm. Soclul îl ținea în picioare, având baza orientată către mare și vârful către palierul pe care stătea Elin, aproximativ ca un J puțin aplecat pe spate.

– Magnific, nu-i așa?

Jessie își trecu mâna peste metalul sculpturii, începând de la ochiul prin care se trece firul undiței, apoi oblic în jos, către curbură, și apoi în sus către vârf.

– „Cârligul”! Gata să-i pescuiescă pe clienții noștri. Să câștige interesul presei.

În ciuda tonului glumeț al lui Jessie, Elin se văzu silită să-și reprime un nou fior de neliniște. Sculptura i se părea înfricoșătoare, dar un impuls diplomatic salvator o împiedică să spună ceva.

– Chiar ești convinsă că va funcționa? întrebă ea în schimb.

– De câte ori trebuie să-ți explic? pufni Jessie. E o strategie elementară de agent imobiliar. Cârligul este un element de diverssiune, un mod de a muta centrul atenției.

Își lăsă mâna să întârzie pe vârful cârligului. Avea unghii lungi și roșii ca sângele.

– În loc de *Localnicii continuă să protesteze împotriva construcțiilor de milioane de coroane*, ziarele vor scrie: *Celebru agent imobiliar donează comunității sătești sculptura unui artist local*.

Lăsă mâna jos.

– Totul e pregătit pentru mâine?

Elin încuviință din cap.

– Președintele Comitetului de Cultură vine la ora zece.

– Și ziarele?

– *Cimbrishamnsbladet*, *Ystads Allehanda*, *Skånska Dagbladet* și *Sydsvenska* cu siguranță. Și *Di Weekend* vrea să facă ceva, dar nu poate trimite pe cineva decât săptămâna viitoare.

– Ok. Nu-i tocmai *Vanity Fair*..., zâmbi amar Jessie. Dar, oricum, bună treabă! Vezi? Sculptura și-a scos deja banii. Cârligul ăsta urât ca naiba va oferi locului notorietate artistică, iar localnicilor mult dorita atracție turistică. Abracadabra! Adio văicăreli! Adio bilete anonime în ziar și adio liste de protest! Clienții vor reveni, iar banii vor începe să curgă.

Jessie își trecu din nou mâna peste metalul neted.

– Îi avem prinși în cârligul ăsta, murmură ea. Pe toți.

Deodată, de afară, se auzi o bufnitură.

– Ce-a fost asta? spuse Elin.

– Cu siguranță hamalii care-și strâng lucrurile, răspuse Jessie.

– Nu. I-am văzut plecând acum câteva minute!

– Atunci hai să vedem.

Jessie începu să urce scara. Continuă, cu Elin după ea, prin bucătărie și hol, și deschise larg ușa de la intrare.

– Ce naiba!

O lumină fantomatică, pâlپătoare, venind dinspre baraca constructorilor, arunca umbre lungi peste curtea șantierului.

– Arde, spuse Elin gâfâind.

Flăcări inegale începușeră să iasă din containerul de deșeuri de construcție, ca și cum focul tocmai s-ar fi trezit și căuta ceva de care să se sprijine.

– Uite!

Elin întinșe mâna către Porsche-ul lui Jessie.

Pe suprafața albă a mașinii stătea scris mare, cu litere roșii, cuvântul PORC. Mirosul de spray acrilic plutea încă în aer, amestecându-se cu duhoarea fumului care se înălța din container.

Jessie rămase tăcută câteva clipe, cu maxilarele încleștate, în timp ce privirea îi alerga peste curte.

– Lași dracului! strigă ea. Ieșiți din ascunzătoare!

Ecoul vocii ei făcu înconjurul clădirilor înainte de a se pierde în eter. Preț de câteva secunde, totul rămase nemișcat. Nu se auzea decât trosnetul focului pe cale de a se înteți. Deodată se văzu o mișcare lângă containerul care ardea. Elin inspiră adânc.

O siluetă întunecată se ivi pe jumătate din întuneric. Hainele îi erau negre, capul și fața acoperite de o cagulă. Arătarea ridică un deget și îl îndreptă în direcția celor două femei, iar cu cealaltă mână făcu gestul unui cuțit trecut peste gât.

Focul trosni puternic și o ploaie de scânteii se înălță către cer. Flăcările pâlپairă nesigure, făcând umbrele să se îndesească. Când se întetiră din nou, silueta în negru dispăruse.

– Ziua răfuielii, șopti Elin. Exact cum a scris Nicolovius.

Jessie se întoarse către ea. Vocea îi era calmă și rece ca gheața.

– E un stingător de incendiu în debara, spuse ea. Grăbește-te înainte să ia foc toată curtea! După ce stingi focul, caută un service care să șteargă mizeria aia mâine dimineață.

– Dd-dar..., protestă Elin. Trebuie să sunăm la pompieri! Și la poliție. Individul ar putea să fie încă pe aici, pe undeva.

LIBRIS | We know books

– Nu sunăm nicăieri, i-o tăie Jessie. Vrei să ajungem mâine în *Cimbrishamnsbladet*? Asta e exact ce vrea și lașul ăla blestemat.

Arată către containerul aprins.

– Oricine ar fi sabotorul acela, acum e departe. Adu stingătorul, stinge focul și aranjează apoi cu mașina. Și niciun cuvânt nimănui. Chestia asta nu s-a întâmplat niciodată, auzi, Elin?

1

Șase săptămâni mai târziu

Era trecut de jumătatea lui iunie și mijlocul verii suedeze se apropia sfios.

Inspectorul de poliție Peter Vinston stătuse la volan aproape trei ore. Chiar șapte, dacă socotea tot drumul de la Stockholm.

Era un bărbat cu o statură impozantă, de un metru și nouăzeci înălțime, fără acea încovoiere a spatelui specifică persoanelor înalte. Purta părul blond-roșcat tuns scurt, obrajii rași și, deși nu împlinise încă cincizeci de ani, favoriții începuseră să-i încărunțească. Mai multe dintre colegile lui susțineau că, împreună cu costumele din trei piese pe care le purta întotdeauna, lucrul ăsta îl făcea să arate distins, descriere față de care el obișnuia să nutrească sentimente amestecate.

Conducea un Saab negru. De fapt, unul dintre ultimele care părăsiseră banda de fabricație din Trollhättan, înainte ca fabrica să se închidă. Vinston nu avusese niciodată altceva decât Saab-uri, iar acesta era, cel mai probabil, ultimul, gând care uneori îi stârnea melancolia. De aceea, îl îngrijea minuțios. Îi făcea în mod regulat revizia tehnică, îi repara imediat chiar și cea mai mică zgârietură, îl spăla și îl lustruia până se putea oglindi în luciul lui.

Vinston se răsuci pe scaunul șoferului. Ultima oprire fusese lângă Gränna și corpul începea să dea semne că are nevoie de o pauză de dezmoțire și de o ceașcă de cafea bună. Dar acum deja ajunsese. Sau, mai bine zis, *ar fi trebuit să ajungă*.

GPS-ul telefonului mobil, a cărui voce îl condusesese pe cei șase sute de kilometri parcurși până acolo, de la autostrăzi drepte până la drumulețe sinuoase de pădure, deveni deodată nesigur.

„Fă o întoarcere de 360 de grade!” – îi comandă. Apoi se răzgânde: „Mergi tot înainte!” numai pentru ca din nou să propună o întoarcere.

Vinston era atât de concentrat pe instrucțiunile contradictorii, încât nu remarcă grilajul pentru vite din fața lui și fu surprins de hurducăturile cauciucurilor pe barele de metal.

Înjură în gând și câteva clipe se gândi că era posibil să-și fi avariat sistemul de amortizare. Nu auzi totuși nimic care să-i alimenteze îngrijorarea. Însă grilajul păru să-i deregleze GPS-ul. „Drum necunoscut”, îl înștiință acesta cu un ton iritat. „Drum necunoscut, drum necunoscut!”

– Da, da, am auzit, bombăni Vinston și opri sunetul.

Lăsă mașina să mai meargă o sută de metri, dar, deoarece călăuza sa digitală nu-și revenise, opri la marginea drumului. Cât vedeai cu ochii nu se zăreau decât câmpuri verzi, întrerupte ici și colo de șiruri de sălcii sau crânguri. Căută în compartimentul din torpedou credincioasa hartă de hârtie, dar nici măcar cartografi Clubului Regal de Automobilistică nu păreau să aibă habar de existența acestui drumeag neasfaltat.

Nu rămânea decât o variantă.

Deși era divorțat de aproape șapte ani, avea încă numărul de telefon al Christinei ca primă opțiune în lista de contacte. De fapt, de mult ar fi trebuit să-l înlocuiască cu al altcuiva. Singura problemă era că acea persoană nu exista.

Se întâlneră cu optsprezece ani înainte, la scurt timp după ce el începuse să lucreze la secția de Criminalistică a poliției din Stockholm. Într-o zi se nimeriseră amândoi în spălătoria blocului.